

Reseberättelse Lyon Wrist Course 231016

I många år har Guillaume Herzberg samlat världens handledskirurger på ett möte i Lyon för att rapportera det senaste inom handledskirurgin. Från att ha varit ett tvådagarsmöte har det nu bantats något till en dag med föreläsningar och sedan en dag med praktiska lektioner på kadaver för utbildningsläkare.

Mötet har varit ett gyllene tillfälle att träffa gräddan av handledskirurger och att på kort tid få en samlad bild av vad som är nytt och hett inom handledskirurgin.

Med hjälp av Gabriellssons fond fick jag i år möjlighet att ta mig ner till detta möte. Jag hade ingen egen presentation utan syftet var endast att hålla mig uppdaterad å vår handledssektions vägnar, men även att knyta kontakter inför att sammanställa en fakultet till Nordic Wrist Arthroscopy course i 2025 som jag är med och arrangerar.

Jag finner att mötet har förändrats något sedan jag var där 2018. Det är fortfarande en stor och förnäm föreläsarlista, men bland oss deltagare är det endast jag och en brittisk kollega som är seniora. Resten verkar vara yngre kollegor. Upplägget är som tidigare med många korta presentationer och sedan några kliniska fall som diskuteras. Vid dessa diskussioner blev det ju mest inbördes invändningar från fakulteten och i viss mån från mig och min brittiske kollega. Samtidigt var ju fakulteten så stor och bred så diskussionerna blev ändå många gånger mycket givande.

Några trender och föreläsningar vill jag kort omnämna.

Sanjeev Kakar (Mayo) pratade om PRC med samtidig defekt på capitatum. Olika metoder för interposition med godtagbara resultat. Mark Ross (Aus) kontrade med acceptabla långtidsresultat efter ytersättning med pyrocarbon i samma situation.

Stora nyheten presenterades även den av Mark Ross. Han beskriver ett nytt tankesätt vid SL-dissociation där ffa DIC-ligamentets förankring i dorsala lunatum är en springande punkt för att utveckla instabilitet. Han beskriver en metod, RADiCL (Repair/Augmentation of Dorsal Capsular Ligaments), med scopiassisterad fixation av ligamentet med suturankare. Även andra arthroscopiska metoder som är inne på samma linje och är modifikationer av Mathoulins ursprungliga arthroscopiska SL-capsulodes beskrevs, bla av Ilse Degreef (Belgien)

Herzberg själv med Kollega Marion Burnier beskrev ett nytt system att klassificera TFCC-skador som tog hänsyn både till skadans lokalisation och art, men även möjlig åtgärd. Som alla klassifikationssystem, ska de bli noga blir det komplext och tungt. Jag tror att Palmers gamla enkla indelning kommer stå sig ett tag till.

Sammanfattningen av mötet är att allt kan scoperas och åtgärdas arthroscopiskt. Kan det inte det skall patienten ha en protes. Jag saknar en nykter syn på behandling av tillstånd där symptombilden alltjämt är ganska beskedlig och ffa var är korrelationen till naturalförlopp och konservativ terapi. Fysioterapi omnämns bara i korta bisatser.

Tidigare skulle var handledskirurg med självaktning uppfinna ett nytt sätt att fläta en sena. Sedan kom arthroscopisk kapselkrympning. Nu är det extrinsicligament och arthroscopiska

kapsulodeser. Jag vill hoppas att dessa pendelrörelser ändå med Hegelsk dialektik leder oss framåt.

Jag fick träffa flera internationella kollegor och diskutera både klinisk vardag och specifika problem. Några kontakter kommer vara bra inför vår kommande artroskopikurs. Samtidigt är inte Lyonmötet riktigt den uppsamlingsplats som jag upplevde det som 2018. Det är ändå värt att bevaka för den som har specifikt handledsintresse.

Lyon kan vara lite bökigt att ta sig till. Direktflygen är få. Istället för att förtvina i transferhallar på storflygplatserna flög jag via Geneve och tog tåget därifrån. Betydligt mer civiliserad resa och något mindre klimatavtryck. Dessutom en mycket vacker tågresor genom Frankrike. Tog inte längre tid än med flygplansbyte.

Stort tack till Gabrielssons minnesfond för möjligheterna till att besöka detta möte.

/ Martin Clementson, Malmö
Martin.clementson@med.lu.se